

Άνθη ευγνωμοσύνης προς Παρθένιον του Απλούν

Την 18ην Ιουνίου ε. έ., η Α. Θ. Μακαριότης, ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρος ο Β΄, εχοροστάτησε κατά τόν Όρθρο και την θεία Λειτουργία εις το Ιερόν Παρεκκλήσιον του Αγίου Ιωσήφ του μνήστορος, ευρισκομένου εις τας κατακόμβας της Ιερας Πατριαρχικής Μονής του Αγίου Γεωργίου Παλαιού Καΐρου, παρόντων των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Μέμφιδος κ. Νικοδήμου, Πατριαρχικού Επιτρόπου Καΐρου, Πηλουσίου κ. Νήφωνος και του θεοφιλεστάτου Επισκόπου Ταμιάθεως κ. Γερμανού.

Πρό της Απολύσεως της θείας μυσταγωγίας ο Μακαριώτατος Πατριάρχης, εν κλίματι συγκινήσεως και απεριγράπτου χαράς, ετέλεσε την χειροθεσίαν και ενθρόνησιν του νέου Καθηγουμένου της Ιερας Μονής Αγίου Γεωργίου Παλαιού Καΐρου, Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτου κ. Δαμασκηνού Αλαζράϊ.

Κατά την χειροθεσίαν ο Μακαριώτατος προσφωνών τον νέον Καθηγούμενον, ετόνισε: *‘Αγαπητό μου παιδί, Δαμασκηνέ, ήθελα να σου προετοιμάσω αυτό το ταπεινό δώρο, σήμερα που θα εγκαινιάσουμε τον Άγιο Παρθένιο, σήμερα, που μετά από λίγο θα πάμε κάτω στον πνευματικό μου πατέρα, που τα αγιασμένα του χεράκια μου μετέδωσαν την χάρη της Αρχιερωσύνης πριν 30 χρόνια. Ξέρω, Δαμασκηνέ μου, ότι ο παππούς όπως με χειτοτόνησε τόσο απλά, τόσο ταπεινά, τόσο λίγοι άνθρωποι, κι όμως, έλαμπε το πρόσωπό του, έτσι ήθελα για τη μνήμη του, μέσα σ΄ ένα πνεύμα ταπείνωσης, διάκρισης, να σου διαβάσω την ευχούλα, ώστε να ξεκινήσεις η νέα σου πορεία εδώ στον Άγιο Γεώργιο, εις διαδοχήν του άξιου αδελφού μας Πηλουσίου Νήφωνος. Όπως έγγραψε ο π. Κοσμάς ‘εάν πάρεις μια λεπίδα και ξύσεις τους τοίχους του Πατριαρχείου,θα δεις τον ιδρώτα και το αίμα της καρδιάς του Πατριάρχου Θεοδώρου’, έτσι αν πάρεις ένα μαχαίράκι θα δεις τους αγώνες και τους κόπους που κάναμε τότε με τον Άγιο Πηλουσίου, που καμαρώνει τα έργα των χειρών του,που πάντοτε τα εκτελούσε με τη δική μου ευχή, αλλά πάνω απ΄ όλα δια πρεσβειών του Αγίου Γεωργίου. Σήμερα λοιπόν, Δαμασκηνέ μου, έτσι το θέλησε ο θεός, σε διαβάζω για να είσαι πατέρας και Καθηγούμενος εδώ στον Άγιο Γεώργιο, γιατί έτσι ταπεινός ήταν και μέσα σε σιωπή και μυστήριο ο Ιωσήφ ο μνήστωρ, που σήμερα βρισκόμαστε στο παρεκκλήσιό του. Πόσες φτώχειες, πόσες δυσκολίες τράβηξε μαζί με την Παναγία μας και το μικρό Χριστό. Μα πάνω απ΄ όλα, Σεβασμιώτατοι Πατέρες, έσειρε το σταυρό της ξενιτειάς, της ξενιτειάς, της προσφυγιάς. Για να έρθει πρόσφυγας εδώ από τα Ιεροσόλυμα εδώ στην Αίγυπτο, για να προστατεύει όλους τους φτωχούς και τους πρόσφυγες. Έτσι, Δαμασκηνέ μου, όπως κατάφερε ο Παρθένιος, ταπεινά και απλά, σου διάβασα αυτή την ευχούλα και επιστρέφοντας απόψε στην Αλεξάνδρεια ξέρω ότι με τον άλλο αδελφό μας που θέλω να του εκφράσω την ευαρέσκεια της Εκκλησίας τον π. Ιωακείμ, θα κρατάτε τις επάλξεις και θα συνεχίζετε να κυματίζει η Ορθοδοξία μας, η Αίγυπτός μας, η Ελλάδα μας, η Κύπρος μας, αυτό το ευλογημένο μοναστήρι και η ευχή μου να είναι πάντα κοντά σου. Καί σήμερα Δαμασκηνέ μου θα μακαρίσω τη μητέρα σου εις μνήμην της οποίας ανακαίνισες την Αγία Αικατερίνη και η ευχή του προστάτου σου Μητροπολίτου Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου Δαμασκηνού, του μεγάλου ευεργέτου του Πατριαρχείου μας να είναι πάντα κοντά σου’.*

Μετά το πέρας της θείας Λειτουργίας ο Μακαριώτατος ετέλεσε τον Αγισμό των θυρανοιξίων του Ιερου Παρεκκλησίου του Οσίου Παρθενίου Επισκόπου Λαμψάκου.

Τέλος, ο Αλεξανδρινός Προκαθήμενος μετέβη εν πομπή και συνοδευόμενος υπό των Επισκόπων και των κληρικών εις τας κατακόμβας της Μονής, όπου αναπαύονται άπαντες οι Πατριάρχαι Αλεξανδρείας, ετέλεσε Τρισάγιο στον Γέροντά του μακαριστό Πατριάρχη κυρό Παρθένιο, καθώς και εις τους Πατριάρχας Νικόλαο και Πέτρο.

Συγκινημένος ο Μακαριώτατος ετόνισε: *‘Καταθέτω αυτά τα λουλούδια στον τάφο του Πατριάρχου που πριν από τριάντα χρόνια με χειροτόνησε. Σ΄ αυτά τα λουλούδια αφήνω την ευγνωμοσύνη μου και τις ευχαριστίες μου για όσα διδάχθηκα όταν επί επτά*

ολόκληρα χρόνια τον ακολουθούσα είτε στο Πατριαρχείο μας είτε στις ατέρμονες περιοδείες στην Αφρική. Σεπτέ Πατριάρχα, Σεπτέ Γέροντα, σ' ευχαριστώ για όλα. Δίπλα ακριβώς αναπαύεται ο Πατριάρχης Νικόλαος ο ΣΤ'. Τον ευχαριστώ. Πήρα την ευχή του και άφηνα την Κρήτη για να πορευθώ Πατριαρχικός Έξαρχος στην Οδυσσό της Ρωσίας και της Ουκρανίας και με την ευχή του ξεκίνησα την πορεία μου στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας. Και τέλος, μέσα εδώ στην Εκκλησία, αναπαύεται ο προκάτοχός μου αείμνηστος Πατριάρχης Πέτρος, που μετά από λίγο που ήμουν Πατριαρχικός του Επίτροπος ανεχώρησα για τις ιεραποστολές Καμερούν και Ζιμπάμπουε για να τον διαδεχθώ στον Πατριαρχικό θρόνο του Αποστόλου και Ευαγγελιστού Μάρκου. Εύχομαι μέσα από την καρδιά μου να τους αναπαύει ο Θεός και τα φωτεινά τους παραδείγματα ας είναι για όλους μας Άγιοι Αρχιερείς, παιδιά μου, ένα φως. Κάθε λάρνακα αναπαυμένου Πατριάρχου εδώ είναι ένας κρίκος, όπως αυτός ο πολυέλαιος ο βυζαντινός, που φωτίζεται στερέωμα που λέγεται Πατριαρχείο Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής. Ας είναι αναπαυμένες οι ψυχές τους. Τους ευχαριστώ.'